

عنوان مقاله:

تأثیر مصالح بوم آورد بر معماری پایدار

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

جواد نویدپور - کارشناسی مهندسی معماری

خلاصه مقاله:

امروزه یکی از حوزه های مهم توسعه پایدار مربوط به معماری و ساخت و ساز می باشد که از آن به عنوان معماری پایدار یا معماری سبز یاد می شود. معماری پایدار براساس اصولی شکل گرفته است که به دنبال راهی برای کاهش آسیب صنعت ساخت و ساز بر روی محیط، منابع انرژی و طبیعت است. یکی از کمبودهای موجود که همواره نسل امروز را بطور خواسته یا ناخواسته تهدید می کند عدم توجه به پتانسیل های ناشی از کاربرد مصالح بومی و عدم سازگاری و انطباق معماری با اقلیم آن می باشد. این موضوع یکی از قابلیت های شاخصی است که اکثر کشورهای جهان برای دستیابی به آن در تلاشند، چرا که با بهره برداری بهینه از طبیعت و عوامل اقلیمی علاوه بر ارتقاء سطح زندگی و مدیریت صحیح و سازنده می توان شاهد شکل گیری آینده ای سالم تر و امن تر بود. از دیرباز استفاده از مصالح محلی وبوم آورد از خصوصیات معماری ایرانی بوده است، به این معنی که هر وقت بنا نیاز به تعمیر یا بازسازی داشت، مصالح مورد نیاز همیشه در طبیعت اطراف بنا مهیا بود. همچنین مصالح بوم آورد در صورت تخریب و دور ریختن نه تنها به محیط طبیعی آسیب نمی زدند بلکه به راحتی جزئی از آن می شدند و خللی به چرخه طبیعت بازیافت وارد نمی شد. با توجه به ویژگی های فوق و ویژگی های یک ساختمان پایدار، مصالح بوم آورد را می توان جزء اصلی معماری پایدار ذکر نمود.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، معماری پایدار، مصالح بوم آورد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290406>

